

at der snarere er Udsigt til det modsatte. Men desuagtet kan jeg give den højtærede Finansminister min Tilslutning til, at ingen af os tænker paa at tage Hensyn til det nu. Vi er villige til at lade den samme Indtægt tilflyde Tjenestemændene, som de har faaet efter de Konjunkturer, som vi har haft hidtil, og som maaske er nedadgaaende.

Det, jeg vilde vise ved mine Bemærkninger om Lønningerne, var, at der i Fjor fra Rigsdagens Side blev taget et Standpunkt til Tjenestemændenes Stilling, som var fuldt ud forsvarligt, og at de Grundlønninger og Alderstillæg, der blev vedtaget i Tjenestemandsløven, som vi allesammen var enige om, grundede sig paa Niveauet i 1916. Naar vi altsaa igen kom tilbage til dette Niveau i Velstand og Lønninger i det hele taget, skulde alle Tillæg falde væk, baade Dyrtidstillæget og Konjunkturtillæget. Men til Erstatning for disse og den opadgaaende Tid baade i Henseende til Priser og Velstand havde vi givet dem et Beløb, der gaar fra lidt under 2000 Kr. til ca. 3000 Kr. for de højeste Embedsmænd, altsaa som en Forhøjelse udover de Grundlønninger og de Alderstillæg, der blev givet ved Lønningsloven, og som skulde dække Stigningen indtil 1916. Yderligere gjorde jeg opmærksom paa, at det Forslag, som Lønningskommissionen i Fjor indstillede til dette Ting, under Behandlingen her i Rigsdagen undergik adskillige Forbedringer set fra Tjenestemændenes Side, saaledes at det, som Lønningskommissionen for ikke halvanden Aar siden var enig om at foreslaa gennemført for Tjenestemændene, siden er blevet forbedret paa en saadan Maade, at hver Tjenestemand nu i Øjeblikket faar mellem 900 og 1 000 Kr. mere end det, som Lønningskommissionen enstemmigt havde indstillet her til Rigsdagen. Derved har de ogsaa faaet den fulde Erstatning for den Dyrtidsopgang, der siden har fundet Sted. Jeg vil selvfølgelig lige saa lidt som den højtærede Finansminister modsætte mig, at Lovforslaget bliver henvist til Lønningudvalget og der bliver Genstand for en nærmere Overvejelse, men jeg kan i et og alt paa mit Partis Vegne tiltræde de Udtalelser, som den ærede Finansminister fremkom med under Hensyn til Statens og Samfundets hele finansielle Stilling og de Lønninger, som Tjenestemændene i Øjeblikket oppebærer.

Valdemar Olsen: Jeg skal ikke forlænge Forhandlingen ret meget, men der er dog en Ting, jeg gerne vil have sagt overfor

den højtærede Finansminister. Han sagde nemlig, at han ikke ved Forhandlingerne med Tjenestemændenes Repræsentanter havde mærket, at det Forslag, som fremkom fra Embedsklassernes Side, ikke vandt Tilslutning ogsaa hos Underklasserne. Derom kan jeg naturligvis ikke sige noget som helst. Jeg har ikke været med til disse Forhandlinger og har ikke konfereret med de paagældende Organisationer om det, men det synes jeg heller ikke kommer mig ved som Ordfører for mit Parti. Jeg har kun villet hævde, at Forslaget om Konjunkturtillæggets procentvise Forhøjelse i Forhold til Lønningen, som vil løbe op til den kolossale Sum af 34 Mill. Kr., ikke er den socialdemokratiske Parti-gruppens Forslag; det er Embedsklassernes Forslag. Om det er støttet af Underklassernes Organisationer eller ej, skal jeg ikke kunne sige noget som helst om, men derom har jeg heller intet som helst sagt.

Den højtærede Finansminister sagde ved sin Fremsettelsestale, at hvis man skulde inødekommer Organisationernes Krav, vilde det komme til at koste 34 Mill. Kr., som jeg allerede har været inde paa. Det vil det imidlertid ikke komme til at koste, fordi Forandringen af Konjunkturtillæget kun er foreslaaet at skulle gælde for 3 Maaneder. Det vil komme til at koste 34 Mill. Kr. paa et Aar, men ikke for 3 Maaneder. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Andet har jeg heller ikke sagt). Nej, jeg forstaar udmærket godt, at den højtærede Minister mener det saaledes, men jeg synes, der en vis Tendens i den højtærede Ministers Udtalelser i saa Henseende. Han synes om at gøre Beløbet saa højt som muligt, ligesom han nu i sit Gen-svar til mig siger, at det Forslag, jeg har stillet, vil komme til at koste 20 Mill. Kr. om Aaret. Se, 20 Millioner lyder forfærdeligt, men det er rigtigt, naar jeg sagde, at det for 3 Maaneder vil dreje sig om mellem 4 og 5 Mill. Kr. Nu siger jeg: 4—5 Mill. Kr. er en stor Sum, bevares, og man skal naturligvis ikke sige: skidt med 4—5 Millioner, men det er dog ikke i vor Tid en saa stor Sum, at det skulde virke i den Grad afskrækkende paa Rigsdagen, at man alene af den Grund skulde forkaste Forslaget.

Til den højtærede Minister saavel som til den ærede Ordfører for Venstre (Søren Svendsen) vil jeg udtale, at det hjælper ikke noget, vi staar og — jeg havde nær sagt — spilder Tiden med at strides om, hvad der staar i Lønningskommissionens Betænkning. Jeg benægter ikke — jeg sagde det ogsaa i